

Ο «άπιστος» Θωμάς και ο όσιος Πορφύριος

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Κυριακή του Θωμά. Ο μεγάλος αυτός Απόστολος υφίσταται χρόνια τώρα την αδικία της ευαγγελικής «ρετσινιάς της απιστίας» χάρη στη λαϊκή παράφραση των λόγων που του απηύθυνε ο Κύριος οχτώ μέρες μετά την Ανάστασή του: « καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός» (Ιω. 20:27). Φαίνεται πως ο εκφραζόμενος δια της δημώδους θυμοσοφίας νόμος «καλύτερα να σου βγει το μάτι παρά το όνομα» δεν αφήνει ανέπαφους ούτε τους φορείς της αγιότητας!

Στην ευαγγελική περικοπή (Ιω. 20:19-31) μπορούμε να δούμε πολλά πράγματα. Ας δούμε μερικά από αυτά συνοπτικά. Το πρώτο, το ουσιώδες, είναι η *χαρά και η ειρήνη*. Η υπέρνοη, ήρεμη, μυστική, αδιάπτωτη αναστάσιμη χαρά των μαθητών - Εκκλησίας και η ασάλευτη, καινή, υπερβατική, αγιοπνευματική, άκτιστη, αιώνια ειρήνη που χορηγεί ο Κύριος στο Ευχαριστιακό του Σώμα ως νικητής πλέον του διαβόλου, της αμαρτίας, της φθοράς, του θανάτου.

Ο Χριστός, επίσης, δεν φαίνεται να παρακάμπτει ούτε να «σνομπάρει» την ανθρώπινη αδυναμία και επιθυμία μιας βαθύτερης αποδεικτικής κατοχύρωσης της πίστης. Δείχνει στους μαθητές και στον δύσπιστο Θωμά τους τύπους των ήλων. Δεν είναι φάντασμα, αλλά ο ίδιος ο προ ημερών σταυρωθείς Κύριος. Ο Θεός ευλογεί την κριτική σκέψη και τη συνετή πίστη, ενώ την ίδια ώρα επαινεί και υπερυψοί τη μεγάλη και απροϋπόθετη (στιχ. 29).

Ο Χριστός αμέσως μετά χορηγεί *Πνεύμα Άγιο* (στ. 22). Αυτό συνδέεται με την προηγούμενη παροχή της ευλογίας της ειρήνης. Ειρήνη και Άγιο Πνεύμα εδώ σημαίνουν την άκτιστη Χάρη του Πνεύματος, της Τριάδος. Ειρήνη χωρίς Χάρη είναι γήινη, σχετική, φτωχή, θνητή. Η Χάρη αυτή, η ενέργεια του Θεού, συγχωρεί τις ανθρώπινες αμαρτίες. Ένα δώρο ειδικότερο στους Αποστόλους και στους διαδόχους τους, για λόγους ευταξίας, λειτουργικούς, όχι ιεροκρατικούς και εξουσιαστικούς, όπως μετέλλαξε το πράγμα ο ρωμαιοκαθολικισμός.

Ας πάμε τώρα και στο τελευταίο, στο πιο φαντασμαγορικό, στο πιο «πικάντικο» για τη χοϊκή μας νοοτροπία. Ο Κύριος εισέρχεται «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων». Στο τεύχος Απριλίου του περιοδικού «Πειραϊκή Εκκλησία» έχουμε τη μαρτυρία του στενού μαθητή του νέου οσίου της Εκκλησίας Πορφύριου μοναχού Ακακίου από τα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους. Ο χρόνια κατάκοιτος και πλέον μελλοθάνατος γέρων Πορφύριος τού ομολογεί με μια Χάριτι ακατανόητη εν ταπεινώσει παρρησία ότι μπορεί να βγει από τον τοίχο της Καλύβης τους, του Αγίου Γεωργίου, ογδόντα πόντοι πάχος, και να πάει σε όποιο μακρινό σημείο θέλει. Και το συνδυάζει με την υπόσχεση του ίδιου του Χριστού στους μαθητές του όλων των εποχών (Ιω. 14:12).

Ο όσιος Πορφύριος το εξήγησε και σαφέστερα: «το σώμα αραιώνει και πυκνώνει». Είναι τα προοίμια της ανάστασής μας, όπου το σώμα μας θα γίνει «πνευματικό» (Α΄ Κορ. 15:40-44). Δεν θα υφίσταται τους νόμους της φθοράς, όπως τώρα. Αλλά δεν θα είναι και κάτι άλλο, παρά σώμα. Ο Κύριος έδειξε τις τρύπες από τα καρφιά, από τη λόγχη. Έφαγε μπροστά στους μαθητές. Δεν ήταν φαντασία, ιδέα, αερικό (Λουκ. 24:39-43). Είχε σώμα. Ήταν αυτός ο ίδιος. Ήταν ολόκληρος άνθρωπος, τέλειος, αφθαρτισμένος, ζων εν Πνεύματι.

Ο όσιος της Ομόνοιας ήρθε να αποδείξει στις μέρες μας, δυο χιλιάδες χρόνια μετά, πως όλα τούτα δεν είναι παραμυθάκια. Είναι η οντολογία της Χάριτος, της μιας Εκκλησίας, της Ορθόδοξης, της αληθινής. Το βίωνε αυτό ο Καυσοκαλυβίτης και πολλοί άλλοι Άγιοι. Όταν ειδικότερα μεταφερόντουσαν «όπου γῆς» προκειμένου να θαυματουργήσουν, να σώσουν κόσμο, να επέμβουν στις δυσκολίες των εν Χριστώ (και όχι μόνο) αδελφών τους...

Με την ίδια Χάρη της Ανάστασης, που μόλις έλαβε σε περισσή πληρότητα (προοίμια της τελειότητας της Πεντηκοστής) ο απόστολος των Ινδών, ομολόγησε τη θεότητα του Ιησού (στ. 28). Αυτός ο προ ολίγου «άπιστος» στερεώνεται για πάντα στην πέτρα της εκκλησιαστικής πίστεως: στη θεανθρωπότητα του Χριστού (Ματθ. 16:16-18). Μια πίστη η οποία μετακινεί βουνά, που είναι για την ακρίβεια παντοδύναμη, μάλλον χάρη στην οποία δεν θα δυνάμεθα μετά την κοινή ανάσταση να ζούμε και να κάνουμε μονάχα αυτό το ευτελές, αλλά πολύ περισσότερα (Α' Κορ. 2:9), κατά τη ρητή εξάπαντος και αδιάψευστη διαβεβαίωση του ίδιου του Κυρίου μας, όπως την ερμήνευσε βιωματικά ο όσιος Πορφύριος.